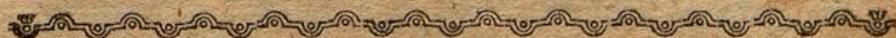

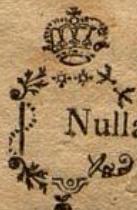

ASSERTIONES
EX
UNIVERSO JURE.

EX
JURE NATURÆ.

I.

Nullæ dantur actiones subjective & in concreto indifferentes.

II.

Omnis actio libera intrinsecam habet moralitatem.

III.

Ex qua legum naturalium existentia optime demonstratur.

IV.

IV.

Plenum tamen earundem robur non nisi ex Dei attributis intellegitur.

V.

Leges naturales sunt necessariae & immutabiles.

VI.

Obligamur naturaliter Deum colere cultu non solum interno, sed etiam externo.

VII.

Autochiria juri naturali repugnat.

VIII.

Adeo ut nec acerbissimæ mortis fugiendæ causa licita sit.

IX.

Licitum est non modo membra & vitam,

X.

Sed & res nostras majoris momenti cum nece injusti aggressoris tueri, servato inculpatæ tutelæ moderamine.

XI.

Ideo fuga sibi consulere turpe non est, si per hanc in tuto locamur.

XII.

Etiam adversus furiosum se defendere licet.

XIII.

Idem jus ad defendendam pudicitiam;

XIV.

Non tamen ad declinandam famæ læsionem competit.

XV.

Omne mendacium prohibitum est.

XVI.

XVI.

Occupatio est modus adquirendi originarius.

XVII.

Usucapio non est modus adquirendi derivativus juris naturalis.

XVIII.

Ablatio rei alienæ in extrema necessitate illicita non est.

XIX.

Subest tamen ablatum restituendi obligatio, si melior obtigerit fortuna.

XX.

Pactum metu injusto extortum est in thesi ipso jure nullum.

XXI.

Nec pactum de re turpi, nec pactum sub turpi conditione initum ullam ex se producit obligationem præstandi id, quod promisum est.

XXII.

Si vero præstitum jam est, solutum amplius repeti non potest.

XXIII.

Juramentum, si modo debita assint requisita, recte ponitur inter modos confirmandi pacta.

XXIV.

Contractus fœnebris juri naturali non repugnat.

XXV.

Si servus obnoxius absque omni culpa Domini damnum dederit, Dominus nec damnum refarcire, nec servum extradere tenetur.

XXVI.

Sola victoria nullum producit jus.

XXVII.

Licet matrimonium sit societas necessaria relate ad totum genus humanum, talis tamen non est relate ad singulos homines seorsim consideratos.

XXVIII.

Polyandria simultanea semper repugnat legi naturali.

XXIX.

Polygynacia tamen jure naturae absoluto prohibita non est.

XXX.

Testamentaria successio est juris naturalis.

E X

JURE PUBLICO UNIVERSALL

XXXI

Causa condendæ civitatis fuit appetitus naturalis felicitatis exter-
næ, posito collisionis statu.

XXXII.

Civitas in genere unico pacto constituitur.

XXXIII.

Omnis Majestas debet esse summa & independens, cui summi-
tati & independentiæ nexus feudalis simplex non obstat.

XXXIV.

Potest quidem civis innocens ad servandam civitatem extradi,
nullatenus vero occidi.

XXXV.

Tutor regius Majestatem non habet.

XXXVI.

XXXVI.

Potest successor juri suo succedendi in regno renunciare.

XXXVII.

Eaque renunciatio liberis nondum cōceptis nocet.

XXXVIII.

Forma civitatis mixta impossibilis non est.

XXXIX.

Si vivo Rege lis oriatur de successione in regno familiari, in ea
neque Rex,

XL.

Neque populus judex esse potest.

XLI.

Errant Monarchomachi, dum realem Majestatem populo,
Monarchæ personalem duntaxat attribuunt.

XLII.

Hinc subditi nunquam possunt resistere Principi, ne quidem
leges fundamentales violanti.

XLIII.

Clausula commissoria neque impedit, quo minus Imperans
Majestatem habeat.

XLIV.

Neque, si in eam committat, imperium semper in foro exter-
no amittit.

XLV.

Possunt cives Rege ejecto victori licite & valide homagium
præstare, id tamen jus victori in regnum non tribuit.

XLVI.

Vicarii regni per se Majestatem nequaquam habent.

EX
JURE GENTIUM.

XLVII.

In Principis amici ejusque inviti territorio militem conducere non licet.

XLVIII.

Sola læsio aliter indeclinabilis est iusta belli causa.

XLIX.

Talis vero minime est habenda solius æquilibrii conservatio.

L.

Neque crescens vicinæ gentis potentia, neque religionis diversitas, proinde inter gentes religionem vi & armis propagare illicitum est.

LI.

Neque gens, quæ nobilitatum ab alia gente pro nobili agnoscere non vult, propterea hanc gentem lædit.

LII.

Bellum juris controversi decidendi causa suscepitum naturaliter illicitum est.

LIII.

Licet gentem bellum justum gerentem, neque sibi ipsi sufficientem, adjuvare etiam nullo pacto præcedente.

LIV.

In bello offensivo regulariter necessaria est aliqua belli indicio, non æque in defensivo.

LV.

LV.

Repressaliarum, & Androlopisæ usus inter gentes exerceri solitus æquitate naturali nititur. Vis tamen ejus ad vitam capti se non extendit.

LVI.

Jus in personas hostium in bello justo ex necessitate defensionis nostri & rerum nostrarum duntaxat metiendum est.

LVII.

Non potest pacto pacis exceptio quod metus causa opponi.

LVIII.

Fœdera etiam cum Principe diversæ religionis inire licet.

E X

J U R E C I V I L I.

LIX.

Obligatio redditione unius Chirographi, cum duo existant, remissa non videtur.

LX.

Usufructuarius extraneo cedere nequit usumfructum, & si cesserit, ad proprietarium revertitur.

LXI.

B. F. possessor omnes fructus etiam mere naturales suos facit.

LXII.

Domino tamen supervenienti præter rem etiam fructus in natura existentes restituit, non etiam virtualiter existentes, seu quibus factus est locupletior.

LXIII.

❖ ❖ ❖

LXIII.

Etiam ex legatis piis deducitur falcidia.

LXIV.

Filius juste exheredatus ad augendam legitimam computator.

LXV.

Actio de tigno juncto etiam contra b. f. ædificantem datur in duplum.

LXVI.

Periculum rei in specie venditæ, sed nondum traditæ, ad emtorem pertinet.

LXVII.

Filius familias exceptionem SCti Macedoniani cum effectu & salva conscientia opponere potest, quamvis pecunia apud eum existet.

LXVIII.

Pater non obligatur filiam divitem dotare.

LXIX.

Pupillus contrahens sine autoritate tutoris in regula neque naturaliter obligatur.

LXX.

Tutor ob dolum remotus fit infamis, ob culpam latam non æque.

LXXI.

Si legata ex testamento imperfecto uni solvuntur, ideo aliis præstanta non sunt.

LXXII.

Si quis rem, quam cum alio communem habet, simpliciter legat, ea tantum portio debetur, quæ testatoris fuit.

LXXIII.

LXXXIII.

Filius fideicommisso gravatus non detrahit duplarem quartam.

LXXXIV.

Supernascentia liberorum non est causa communis revocandæ donationis, sed soli patrono donanti propria.

LXXXV.

Exceptio. N. N. pecuniæ ordinaria etiam post biennium opponi potest.

EX

JURE ECCLESIASTICO, TAM PUBLICO
QUAM PRIVATO.

LXXXVI.

E^piscoporum potestas est immediate a Deo.

LXXXVII.

Decretum sessionis IV. Concilii Constantiensis est inviolatum, proinde secundum hoc pronuntiandum est.

LXXXVIII.

Potestas sacra a politica omnino distincta est, adeo ut una ab altera ne quidem indirecte dependeat.

LXXXIX.

Jus convocandi Concilia S. Pontifici ita quæsum est, ut tamen nihil impedit, quo minus prima illa Ecclesiæ Concilia ab Imperatoribus convocari potuerint.

LXXX.

* * *

LXXX.

Ut lex ecclesiastica omnes fideles obliget, non sufficit eam
Romæ promulgari, sed in omnibus diœcesibus promulganda est.

LXXXI.

Neque promulganda est, antequam accesserit placetum re-
gium.

LXXXII.

Clericus privilegio fori renunciare non potest.

LXXXIII.

Quod tamen non officit, quo minus coram judice laico recon-
veniri possit.

LXXXIV.

Prælatus hereditatem aut legatum Ecclesiæ relatum, vel dona-
tionem eidem factam nec licite nec valide alienat.

LXXXV.

Immunitas clericorum in rebus temporalibus ex privilegiis Prin-
cipum repetenda est.

LXXXVI.

Jus decimandi, cum sit juris humani, etiam a laico præscrip-
tione immemoriali adquiri potest.

LXXXVII.

Princeps politicus impedimentum matrimonii, quoad contrac-
tus est, justa ex causa statuere potest.

E X

JURE PUBLICO S. R. I.

LXXXVIII.

Imperium Rom. Germanicum est Monarchia legibus fundamentalibus limitata.

LXXXIX.

Recessus Imperii Imperatorem non nisi per modum pacti obligant.

LXXXX.

Status in regula per leges suas recessibus Imperii derogare nequeunt.

LXXXI.

Introductio simultanea innoxii nequaquam repugnat.

LXXXII.

Ad exercitium primiarum precum Imperator indulto pontificio non indiget.

E X

JURE FEUDALI.

LXXXXIII.

In feudis foeminae succedunt in subsidium, si nemo ex stirpe masculina supersit, quamvis prima acquirens foemina sit.

LXXXXIV.

Fœminæ etiam a feudo franco exclusæ sunt.

LXXXXV.

◆ ◆ ◆

LXXXXV.

Filius jure Longobardico, repudiato patris allodio, in feudum succedere non potest.

LXXXXVI.

Vasalli de feudo litigantes sine consensu Domini arbitros eligere non possunt.

EX

JURE CRIMINALI.

LXXXXVII.

Pœnæ dictæ arbitrariæ non omnino pendent a Judicis arbitrio, sed ex regulis Imputationis determinandæ sunt.

LXXXXVIII.

Pœna mortis in civitate sæpe est necessaria.

LXXXXIX.

Tortura suis limitibus circumscripta justum aliquando esse potest eruendæ veritatis remedium.

C.

Ex confessione penitus, ut ajunt, qualificata condemnatus, & deinde confessionem simpliciter revocans, nihilominus ultimo supplicio affici potest jure communi. Aliter tamen obtinet in Austria.

